

hvorom alting er, maa vi have Lov til at faa Klarhed over, hvad man vil fra Ministeriets Side, det kan ikke længere blive ved at gaa med at sige: Vi kan tænke os det, det skal nok komme, og ditten og datten. Vil Regeringen intet, kan Regeringen intet — nu vel, saa maa Landet indrette sig derefter, men saa meget synes dog at være et ligetil Forlangende, at man faar at vide, hvor man har Regeringen. Jeg henstiller derfor paa det mest indtrængende, nu da Lejlighed gives ved dette Lovforslags Behandling, at vi snart faar Klarhed, idet det kun er at holde Befolkningen for Nar ikke at give Klarhed. Faar man Klarhed, vil Tid og Arbejde med vedvarende at føre Forhandlinger, som efter de praktiske Tilfælde, jeg kender, næsten aldrig fører til noget, blive sparet. Lad os altsaa hellere eventuelt faa at vide, at man fra Regeringens Side ikke kan noget.

Slebsager: Vi har ved vor Indstilling ønsket at fastslaa vort Partis principielle Stilling ogsaa for Fremtidens Skyld. Spørgsmaalets Rækkevidde i det Forslag, her foreligger til Vedtagelse, er imidlertid ikke af et saadant Omfang, at vort Parti vil tage Afstand fra Forslaget; vi erkender, at hvis Forslaget udnyttes fuldt ud, vil det i nogen Maade kunne være med til at bøde paa den store Arbejdsløshed. Jeg anbefaler derfor mine Partifæller ved den endelige Afstemning at stemme for Lovforslaget.

Ordføreren (Fr. Andersen [Holbæk A.]): Jeg skal indskrænke mig til kort at anbefale mine Partifæller at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Socialministeren (Borgbjerg): Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard skal jeg kun sige, at jeg tror ikke, der er Grund til, naar der er 51 000 arbejdsløse, at det ærede Medlem gentager sine Taler fra Finanslovdebatten; jeg føler i alt Fald ikke Trang til at fortsætte den Tale, den har været tilstrækkelig længe. Jeg tror, at hver halve Time, der gaar, inden denne Lov gaar her fra Rigsdagen for at blive underskrevet af Kongen eller i dette Tilfælde af Kronprinsregenten, er spildt, da det gælder om at faa udsendt alle disse Cirkulærer, som allerede i Fredags laa forberedte i Socialministeriet, saaledes at de kan komme ud til Kommunalbestyrelserne, og der saa kan blive taget fat i en ganske vist langt mere indskrænket Form end den, jeg i Oktober havde forelagt. Jeg tror, at hver halve Time, der her gaar, er spildt, og jeg vil ikke deltage i dette Tidsspilde.

J. P. Nielsen: Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, at Landet i sin Helhed venter noget Bidrag fra de Konservative. De Konservative har kun en eneste skimlet Doktrin, og det er Tolden; de var jo kommet saa vidt, at de ogsaa skulde have Told paa Brød og paa Brødkorn; men hvis man tror, at man gavner og ophjælper den danske Befolkning derved, tager man sikkert fejl. Vi ved jo udmærket paa andre Punkter, hvad de Herrer vil, nemlig at de vil sætte Lønnen ned; men deres Direktørgager og deres alt for store Aktiekapitaler, dem taler de slet ikke om at sætte ned. Saa vil jeg gerne spørge, hvad det var for Fag, som fik forandret deres Overenskomster i den 5-aarige Periode, da Krigen brød ind. Jeg kender ingen. Da der var gaaet et langt Stykke Tid, saa var der hist og her enkelte Fag, hvor der som Naadessag blev givet et Tilskud; men Overenskomsterne blev staaende; dem holdt man stejlt paa skulde gælde, til de udløb, og hvis Arbejderne ikke kunde leve af de Lønninger, hvad de jo ikke kunde under den Aagring, som fandt Sted med Priser paa alle Næringsmidler den Gang, og derfor brød Overenskomsten, saa blev de dømt til Bod og Erstatning. Det var Forholdet den Gang. Nu er der knap gaaet et halvt Aar, hvor Priserne har vist nedad-gaaende Tendens, men en ikke meget nedad-gaaende Tendens; og saa kommer Advokaterne fra den anden Side og raaber op om, at nu skal Arbejderne slaa af paa Lønnen, for at det hele kan komme i Gang igen. Naar nu man er saa sikker paa, at der bliver saa meget Arbejde, naar Arbejdslønnen gaar ned, vil det ærede Medlem Hr. Korsgaard saa garantere derfor? Arbejderne er blevet snydt en Gang, i 1921—22, da deres Løn skulde ned ikke alene med Pristallet, men med 6—7 Ø. mere pr. Time, og da skete der ikke andet end, at Arbejdsgiverne stak den Fortjeneste i deres egen Lomme og lod den danske Befolkning betale de samme Varepriser; og der kom ikke mere Arbejde i Gang af den Grund. Den gaar den danske Arbejder ikke paa een Gang til, det kan det ærede Medlem Hr. Korsgaard være rolig for; hvis det ærede Medlem Hr. Korsgaard venter, at der skal ske noget fra anden Side, saa tror jeg, man kan vente længe, Arbejdsgiverne har een Gang sagt til Arbejderne, at i en 5-aarig Periode skal Overenskomsten holdes, selv om I ikke kan leve; selv om Arbejderne dør af Sult, gaar vi ikke med til at forandre de gamle Overenskomster; og naar Arbejderne brød Overenskomsten, saa blev de dømt. Nu for en Gangs Skyld